ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. N.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Opočínek 57, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 18. 5. 2021, č. j. 66 A 4/2021 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2021, č. j. KRPE-12748-45/ČJ-2021-170022, žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), o prodloužení zajištění žalobce za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III"). Původně byl žalobce zajištěn na základě rozhodnutí žalovaného

ze dne 16. 2. 2021, č. j. KRPE-12748-24/ČJ-2021-170022, doba zajištění byla stanovena na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo 15. 2. 2021 v 18.30 hodin. Napadeným rozhodnutím žalovaný dobu zajištění žalobce prodloužil do 26. 4. 2021.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 18. 5. 2021, č. j. 66 A 4/2021 - 38.

[3] Krajský soud úvodem předeslal, že vázán rozsahem žalobních námitek se zabýval výlučně otázkou zákonnosti doby prodloužení zajištění žalobce napadeným rozhodnutím. Krajský soud přisvědčil argumentaci žalobce v tom, že žalovaný, rozhoduje-li o prodloužení trvání zajištění, by měl dobu prodloužení zajištění určit tak, aby tato v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III nepřekročila šest týdnů ode dne vydání rozhodnutí. V této souvislosti se krajský soud zabýval otázkou, jež byla mezi stranami sporná, a sice kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. Vycházel přitom z § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský soud konstatoval, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí založené ve správním spise není opatřeno doložkou „Vypraveno dne:“, z níž by bylo jednoznačně patrné, kdy žalovaný učinil jiný úkon směřující k doručení. Přímo z doložky na napadeném rozhodnutí však vyplývá, že rozhodnutí bylo doručováno žalobci přímo žalovaným osobním předáním v Zařízení zajištění cizinců Vyšní Lhoty, a to za přítomnosti tlumočníka. Krajský soud z toho dovodil, že faktický úkon směřující k doručení rozhodnutí žalobci učinil žalovaný právě dne 15. 3. 2021. Tento závěr je podle krajského soudu podpořen i tím, že den 15. 3. 2021 byl rozhodným datem, v němž byla rumunská strana buď povinna vyjádřit explicitní souhlas s přijetím žalobce, anebo by se uplatnil souhlas implicitní. Krajský soud proto uzavřel, že k vydání napadeného rozhodnutí nedošlo dne 13. 3. 2021, nýbrž až dne 15. 3. 2021; od tohoto data se pak počítá šestitýdenní lhůta ve smyslu čl. 28 nařízení Dublin III, která uplynula dne 26. 4. 2021, přičemž právě do tohoto data žalovaný zajištění žalobce prodloužil. Jeho rozhodnutí je tak v otázce určení doby zajištění přezkoumatelné a dobu prodloužení zajištění je třeba považovat za zákonnou.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně vyhodnotil datum vydání žalobou napadeného rozhodnutí, od nějž vyvozoval běh šestitýdenní lhůty, o níž maximálně mohl žalovaný prodlužovat jeho zajištění. Zatímco stěžovatel vycházel z data 13. 3. 2021 vyznačeného na rozhodnutí, krajský soud vycházel z data 15. 3. 2021, které odpovídá datu předání rozhodnutí stěžovateli. Závěr krajského soudu o datu vydání rozhodnutí je však podle stěžovatele nesprávný. V případě, že žalovaný v rozporu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu datum vypravení na svém rozhodnutí nevyznačil, neplyne ze spisu žádný důvod domnívat se, že k faktickému vypravení nedošlo dříve než 15. 3. 2021, tedy např. 13. 3. 2021, což zcela logicky mohl být okamžik faktického vypravení, které v případě

osobního předávání může v praxi znamenat např. předání vyhotovení rozhodnutí pracovníkovi žalovaného, který následně osobně doručí rozhodnutí stěžovateli. Správní spis proto podle názoru stěžovatele nedává jasnou odpověď na otázku, kdy přesně došlo k vypravení, a tudíž i vydání rozhodnutí, neboť argument žalovaného, podle nějž měly být potřebné podklady shromážděny až dne 15. 3. 2021, rovněž nemá oporu ve spise. To, že žalovaný byl dne 16. 3. 2021 informován dublinským střediskem o rumunském souhlasu se pak pochopitelně nemohlo odrazit v rozhodnutí, ať by bylo vydáno dne 13. 3. 2021 nebo 15. 3. 2021. S ohledem na to, že žalovaný nevyznačil na rozhodnutí datum vypravení, je třeba vycházet z data pro stěžovatele příznivějšího, a to již s ohledem na to, že je rozhodováno o omezení jeho osobní svobody, a je tak třeba šetřit jeho práva v co nejširší možné míře. Stěžovatel tedy shrnul, že názor krajského soudu, podle nějž došlo k vydání rozhodnutí až dne 15. 3. 2021, je nesprávný a z toho vyplývající přesvědčení o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí tak nemůže obstát.

[6] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Poukázal na to, že stěžovatel argumentuje shodně jako v podané žalobě. Rovněž uvedl, že se k obsahu kasační stížnosti nebude dále vyjadřovat.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že nepostupoval podle § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*. V nyní posuzované věci totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34). Ve věci bylo třeba posoudit, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění vydáno. Podstata věci tedy spočívala spíše v rovině skutkové než právní. Krajský soud však nevycházel při rozhodování z dosavadní judikatury vztahující se k typově obdobným věcem a rovněž v rozhodnutí o kasační stížnosti by nepostačovalo odkázat na dostatek existující judikatury, která se obdobnou problematikou zabývá. Proto byla kasační stížnost posouzena meritorně.

[11] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno nikoliv dne 15. 3. 2021, ale již dne 13. 3. 2021, a proto stanovená doba prodloužení zajištění do 26. 4. 2021 přesahuje maximální šestitýdenní lhůtu ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve správním spisu je založeno písemné vyhotovení rozhodnutí žalovaného č. j. KRPE-12748-45/ČJ-2021-170022, které je v záhlaví označeno „Ústí nad Orlicí 13. března 2021“. Toto vyhotovení rozhodnutí je dále opatřeno záznamem o osobním převzetí stěžovatelem, který rozhodnutí převzal ve Vyšních Lhotách dne 15. 3. 2021 v 19:00 hodin; podepsán je stěžovatel a tlumočník D. S. Dále je na tomto vyhotovení vyznačena doložka právní moci s datem 15. 3. 2021.

[13] Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*

[14] Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III *pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu (...). V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.“*

[15] Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".*

[16] V § 19 správního řádu je obsaženo společné ustanovení o doručování. Podle jeho odstavce 1 *písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.*

[17] Smyslem úpravy § 71 správního řádu je postavit najisto okamžik, od něhož je podobu rozhodnutí nutno považovat za definitivní a od nějž již nemůže správní orgán rozhodnutí měnit (s výjimkou zákonem upravených postupů). Je pak logické, že za tento okamžik musí být považován ten moment, kdy se rozhodnutí projeví navenek. Rozhodnutí je proto třeba považovat za vydané i v případě, kdy byl stejnopis písemného vyhotovení předán k doručení účastníkovi řízení podle § 19 a násl. správního řádu. V této souvislosti je pak třeba uvést, že správní řád neumožňuje správním orgánům doručovat své písemnosti jakýmkoliv způsobem, ale jen způsoby jím stanovenými. Jen v případě, že správní orgán postupuje při doručování správním řádem stanoveným způsobem,

tedy podle § 19 správního řádu, tento zákon stanoví, že vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Tento závěr vyplývá z § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu.

[18] Závěr krajského soudu, že v posuzované věci bylo rozhodnutí žalovaného o prodloužení zajištění stěžovatele předáno k doručení dne 15. 3. 2021, přičemž tento den krajský soud považoval za den vydání předmětného rozhodnutí, je v souladu s výše citovanými ustanoveními § 71 odst. 2 písm. a) a § 19 správního řádu. Je nepochybné, že žalovaný své rozhodnutí doručoval stěžovateli sám, tedy postupem podle § 19 odst. 1 správního řádu. Rovněž je nepochybné, že žalovaný své rozhodnutí doručoval stěžovateli osobním předáním v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, kde si stěžovatel toto rozhodnutí dne 15. 3. 2021 převzal, a to za přítomnosti tlumočníka. Jak správně uvedl krajský soud, z hlediska posouzení okamžiku vydání rozhodnutí správním orgánem není rozhodné, jaké datum je uvedeno v záhlaví předmětného rozhodnutí, ale rozhodné je, kdy byl učiněn faktický úkon směřující k doručení rozhodnutí stěžovateli. Ze shora uvedených skutečností lze v souladu s krajským soudem dovodit, že se tak stalo právě dne 15. 3. 2021.

[19] Bez ohledu na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že šestitýdenní lhůta pro přemístění zajištěné osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu stanovená v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se počítá od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu, a nikoliv od data vydání rozhodnutí žalovaného. Po uplynutí této lhůty nesmí být tato osoba dále zajištěna. V nyní posuzovaném případě bylo ze správního spisu zjištěno a je nesporné, že dne 1. 3. 2021 Ministerstvo vnitra zahájilo pod č. j. OAM-201/DS-PR-2021 řízení podle nařízení Dublin III a podle záznamů shody v systému Eurodac byla do Rumunska téhož dne odeslána žádost o přijmutí odpovědnosti za posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu a o zpětvzetí stěžovatele do Rumunska. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 15. 3. 2021. Z oznámení Ministerstva vnitra ze dne 16. 3. 2021 pak vyplývá, že dne 15. 3. 2021 Rumunsko přijalo svou odpovědnost a zaslalo svůj souhlas s přijetím stěžovatele. Běh šestitýdenní lhůty pro předání stěžovatele do Rumunska tak začal plynout od sdělení explicitního souhlasu ze strany Rumunska, tj. od 15. 3. 2021, přičemž tato uplynula dne 26. 4. 2021. Žalovaný proto nepochybil, když prodloužil zajištění stěžovatele do uvedeného data.

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[22] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4

písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu